

Sygn. akt II Ka 340/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 marca 2021r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Marek Konrad

Protokolant: Ewa Pędzich

przy udziale Prokuratora: Edyty Łukasiewicz oraz oskarżyciela: J. R.

po rozpoznaniu w dniu: 03.03.2021r.

sprawy: **M. W. oraz K. M.**

Oskarżonych o popełnienie czynu z art. 107§1kks.

z powodu apelacji: obrońcy oskarżonego M. W. oraz obrońcy oskarżonego K. M.

od wyroku Sądu Rejonowego w Pułtusku z dnia 30.09.2020r. w sprawie IIK 678/18

orzeka:

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

II. Zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w całości, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 340/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Pułtusku z 30 września 2020 r., sygn. akt II K 678/18

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

Granice zaskarżenia

Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w	

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Ustalenie faktów

Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

Ocena dowodów

Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Zarzuty podniesione w apelacji przez obrońcę oskarżonego M. W.:</p> <p>I. naruszenie przepisów postępowania (art. 438 pkt 2 k.p.k.):</p> <p>1) naruszenie przepisów postępowania w stopniu mającym istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień w których oskarżony M. W. nie przyznał się do winy i uznanie ich za niewiarygodne oraz stanowiące jedynie linię obrony tego Oskarżonego, w sytuacji gdy powołane wyjaśnienia są spójne oraz znajdują odzwierciedlenie w znanych sądowni postanowieniach sądów powszechnych, Urzędów Celnych, Prokuratur oraz w stanowisku doktryny, stanowisku Ministra Gospodarki (będącego koordynatorem krajowego systemu notyfikacji) z 4 listopada 2009 r. skierowanym do Ministra Finansów, piśmie Komisji Europejskiej z dnia 2 stycznia 2010 r. i wprost świadczą o pozostawaniu przez oskarżonego w usprawiedliwionym przekonaniu, o zgodności z prawem przypisanego mu czynu;</p> <p>II. Błąd w ustaleniach faktycznych (art. 438 pkt 3 k.p.k.) przyjętych za podstawę wyroku mający istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia poprzez bezpodstawne przyjęcie, że:</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

1) oskarżony działał z zamiarem popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu zabronionych w sytuacji, gdy z powszechnie dostępnych dokumentów, znanych tak oskarżonemu jak i Sądowi z urzędu, w tym pisma Ministra Gospodarki (będącego koordynatorem krajowego systemu notyfikacji) z 04 listopada 2009 r. skierowanego do Ministra Finansów oraz pisma Komisji Europejskiej z dnia 02 stycznia 2010 r., orzeczeń sądów powszechnych, prokuratur, Urzędów Celnych oraz doktryny jednoznacznie wynika, że art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych należy uznać za przepisy techniczne podlegające obowiązkowi notyfikacji, a w przypadku zaniechania tegoż obowiązku sankcją jest ich bezskuteczność, co kształtowało świadomość oskarżonego w zakresie legalności działalności prowadzonej przez spółki (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o.

2) oskarżony działał z zamiarem popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu w sytuacji, gdy z postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2014 r., sygn. akt II KK 55/14, a także postanowień Sądów Rejonowych umarzających postępowania wobec oskarżonego i postanowień Sądów Okręgowych utrzymujących w mocy te rozstrzygnięcia, powołujące się na rzeczony judykant Sądu Najwyższego, jednoznacznie wynika, iż art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 u.g.h. stanowią przepisy bezskuteczne które nie mogą być stosowane, co kształtowało świadomość oskarżonego w zakresie zgodności z prawem działalności spółek polegającej na urządzaniu i prowadzeniu gier na automatach;

3) oskarżony działał z zamiarem popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu zabronionego w sytuacji, gdy z licznych artykułów i glos oraz opinii z którymi oskarżony się zapoznał jednoznacznie wynika, iż przepisy art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 u.g.h są bezskuteczne i nie mogą być stosowane, co kształtowało świadomość oskarżonego w zakresie zgodności z prawem działalności spółek polegającej na urządzaniu i prowadzeniu gier na automatach;

4) oskarżony działał z zamiarem popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu zabronionego, gdyż w ocenie sądu, jako osoba pełniąca funkcję Prezesa Zarządu w spółkach zajmujących się urządzaniem gier na automatach i co za tym idzie podmiot profesjonalny, powinien liczyć się możliwością naruszenia przepisów ustawy o grach hazardowych, podczas gdy z licznych, w czasie zarzucanych czynów orzecznictwa, w tym także Sądu Najwyższego oraz stanowisk doktryny jasno wynikało, iż w skutek braku notyfikacji ustawy przepisy art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 u.g.h, są bezskuteczne i nie mogą być stosowane, co w pełni uzasadnia brak świadomości oskarżonego odnośnie bezprawności i karalności zarzucanego mu czynu;

5) oskarżony działał z zamiarem popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu zabronionego w sytuacji, gdy Urzędy Celne prowadzące postępowania w tożsamy sposób w stosunku do oskarżonego za te same czasokresy, wydawały decyzje w przedmiocie umorzenia postępowania przygotowawczego lub nie składały odwołań od wydanych postanowień w przedmiocie umorzenia postępowań

w stosunku do oskarżonego, tym samym traktując działania oskarżonego będącego prezesem zarządu spółek zajmujących się eksploatacją automatów do gier jako legalne;

III. Naruszenie przepisów prawa materialnego:

1) naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 10 § 4 k.k.s., poprzez jego niezastosowanie przy dokonaniu prawnokarnej oceny zarzucanego oskarżonemu czynu, co doprowadziło Sąd I instancji do błędnego przyjęcia, że oskarżony dopuścił się czynu zabronionego z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w sytuacji, gdy pozostawał w usprawiedliwionej nieświadomości jego karalności.

2) naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 10 § 3 k.k.s. poprzez jego niezastosowanie przy dokonaniu prawnokarnej oceny zarzucanego oskarżonemu czynu, co doprowadziło Sąd I instancji do błędnego przyjęcia, że M. W. dopuścił się czynu zabronionego z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w sytuacji, gdy oskarżony był przekonany, że zachodzą okoliczności wyłączające bezprawność jego karalności;

IV. Rażąca niewspółmierność orzeczonej, wobec oskarżonego M. W., kary (art. 438 pkt 4 k.p.k.): poprzez orzeczenie wobec oskarżonego M. W. rażąco niewspółmiernie surowej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy rodzaj i charakter zarzucanego czynu, niekaralność sprawcy w czasie czynu, sytuacja finansowa i osobista oskarżonego, brak możliwości zarobkowych oraz rozbieżności co do interpretacji przepisów uzasadniają orzeczenie

co najwyżej kary grzywny w najniższym jej wymiarze, a więc kary 10 stawek dziennych, przyjmując wysokość stawki na kwotę stanowiącą 1/30 części minimalnego wynagrodzenia obowiązującego w czasie zarzucanego oskarżonemu czynu;

V. obrazę prawa materialnego tj. art. 32 § 1 i § 2 k.k.s. w zw. z art. 29 pkt. 4 k.k.s. w zw. z art. 15j ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych (u.g.h.) poprzez jego zastosowanie i orzeczenie wobec oskarżonego M. W. środka karnego w postaci ściągnięcia na rzecz Skarbu Państwa równowartości pieniężnej przepadku automatu do gier w wysokości 1.000 zł w sytuacji, gdy orzeczenie rzeczzonego środka karnego w obecnym stanie prawnym jest niedopuszczalne bowiem nie można orzec przepadku przedmiotów, których posiadanie jest zabronione, jak to ma miejsce w przypadku automatów do gier hazardowych.

Zarzuty podniesione przez obrońcę oskarżonego K. M.:

I. obraza prawa materialnego, tj.:

1. art. 10 § 4 k.k.s. poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy okoliczności prawne niniejszej sprawy determinują wniosek, iż oskarżony dopuścił się czynu zabronionego w usprawiedliwionej nieświadomości jego karalności.

II. obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj.:

1. art. 11 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s, polegającą na nieumorzeniu przedmiotowego postępowania, podczas gdy spełnione zostały wszelkie przesłanki uzasadniające

umorzenie absorpcyjne, a orzeczenie wobec oskarżonego kary jest oczywiście niecelowe ze względu na rodzaj i wysokość kar prawomocnie orzeczonych wobec K. M. za przestępstwo z art. 107 k.k.s., a ponadto za umorzeniem przemawiają fiskalne interesy Skarbu Państwa.

2. art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, poprzez:

a) uznanie wyjaśnień oskarżonego za niewiarygodne w części w której oskarżony podniósł, iż nie miał świadomości braku legalności prowadzonej działalności, w sytuacji gdy wyjaśnienia te są konsekwentne, spójne i wiarygodne, a zatem w całości powinny zostać uwzględnione;

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na:

a) bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony K. M. miał świadomość braku legalności prowadzonej działalności i jej karalności, a co za tym idzie uznanie oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu.

b) błąd w ustaleniach faktycznych, który doprowadził do rażącej niewspółmierności kary poprzez ustalenie wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego i błędne nadanie zbyt dużej wagi okolicznościom uznanym za obciążające, tj. dotyczącym rodzaju i charakteru naruszonego dobra i obowiązku, motywacji oskarżonego oraz bezrefleksyjnego przyjęcia aktualnej

karalności oskarżonego, a nie na dzień zdarzenia, bez dostrzeżenia okoliczności łagodzących, podczas gdy oskarżony działał w okresie chaosu prawnego, prowadził działalność zgodnie z przepisami podatkowymi, w dacie czynu nie był wielokrotnie karany, a także ujawnił organom ścigania fakt prowadzenia działalności na przedmiotowych automatach, które były eksploatowane wyłącznie przez jeden dzień, a także posiada rodzinę na utrzymaniu.

IV. W przypadku nieuwzględnienia powyższych zarzutów, rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności w wymiarze 8 (pięciu) miesięcy przejawiającą się w:

1. Pominięciu istotnych okoliczności łagodzących, takich jak motywacja sprawcy działającego w chaosie prawnym, prowadzenie działalności zgodnie z przepisami podatkowymi, tj. zarejestrowanie działalności i odprowadzenia podatków, posiadanie rodziny na utrzymaniu, co powinno skutkować orzeczeniem znacznie łagodniejszej kary, która w obecnym kształcie powoduje dolegliwość przekraczającą stopień winy oraz nie uwzględnia w sposób właściwy stopnia społecznej szkodliwości czynu, podczas gdy biorąc pod uwagę w/w okoliczności oraz dotychczasową karalność oskarżonego i wynikającą z niej konieczność realizacji licznych kar, wystarczającą karą, biorąc pod uwagę jej cele wychowawcze i zapobiegawcze, byłaby kara grzywny

2. Błędnym ustaleniu okoliczności obciążającej poprzez ustalenie, iż oskarżony był wielokrotnie karany na dzień 3 lipca 2020 roku, co powoduje, iż wzięto

	<p>pod uwagę wszystkie czyny popełnione w okresie prowadzenia działalności oskarżonego, w tym m.in. czyny popełnione przed dniem popełnienia czynu w przedmiotowej sprawie, a osądzone przed wydaniem niniejszego wyroku, podczas gdy w takim wypadku wielokrotna karalność mogłaby mieć znaczenie, ale w przypadku wystąpienia w dacie czynu.</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Wobec zarzucenia oskarżonym popełnienia takiego samego przestępstwa (art. 107 § 1 k.k.s.) oraz podniesienie przez obrońców w apelacjach podobnych zarzutów, Sąd postanowił odnieść się do nich wspólnie.</p> <p>Zarzuty dotyczące naruszenia przepisu art. 7 k.p.k. stanowią wyłącznie polemikę z rozważaniami Sądu I instancji. Obrońcy należycie nie wykazali, aby Sąd Rejonowy dokonał oceny wyjaśnień M. W. i K. M. w sposób sprzeczny z zasadami wiedzy, logiki czy doświadczenia życiowego. Sama odmienna ocena zgromadzonych dowodów, bez wykazania naruszenia którejkolwiek z powyższych zasad nie może być skuteczna.</p> <p>Przeprowadzone postępowanie odwoławcze nie wykazało zasadności zarzutu obrońcy oskarżonego K. M. odnoszącego się do nieumorzenia postępowania z uwagi na spełnienie się przesłanek określonych w art. 11 k.p.k. w zw. z art. 113 1 k.k.s. (takie stanowisko obrońca oskarżonego M. W. przedstawił natomiast we wnioskach apelacji). Sąd Okręgowy</p>		

nie podziela stanowiska obrońców, iż postępowanie w sprawie należałoby umorzyć na podstawie wyżej powołanych przepisów. Przedmiotowa instytucja może mieć zastosowanie w sytuacji, gdy prowadzenie postępowania w sprawie o występki, zagrożony karą do 5 lat pozbawienia wolności byłoby w stopniu oczywistym niecelowe ze względu na rodzaj i wysokość kary prawomocnie orzeczonej za inne przestępstwo i jednocześnie nie sprzeciwia się temu interes pokrzywdzonego. Powyższe może zatem nastąpić, gdy orzeczona już za inne przestępstwo kara czyni zadość poczuciu sprawiedliwości i prowadzenie kolejnego postępowania, o relatywnie łagodniejsze przestępstwo, nie jest pożądane z punktu widzenia prawa karnego, w tym przede wszystkim z uwzględnieniem celów resocjalizacji sprawcy, prewencji indywidualnej, a także powszechnej. Za umorzeniem tego postępowania przemawiać ma również interes Państwa jako stojącego na straży przestrzegania porządku prawnego oraz w pewnym stopniu względy ekonomii procesowej (czas i nakład środków finansowych powinien być przeznaczony dla ścigania innych, poważniejszych przestępstw i groźniejszych sprawców). Jednocześnie należy mieć na względzie, że skorzystanie z umorzenia absorpcyjnego nie może godzić w interesy pokrzywdzonego. Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy wskazać należy, iż oskarżeni M. W. i K. M. faktycznie byli już uprzednio wielokrotnie karani za przestępstwa z art. 107 § 1 k.k.s. Ponadto co do K. M. zapadł już wyrok łączny. W ocenie tutejszego Sądu żadna z wymierzonych prawomocnie sankcji

nie pozwala jednak przyjąć, iż postępowanie w niniejszej sprawie jest niecelowe, zaś kary mogłoby mieć jedynie wydźwięk symboliczny. Trudno jednocześnie uznać, że umorzenie absorpcyjnie nie stałoby w sprzeczności do uprawnień pokrzywdzonego, tj. Skarbu Państwa, bowiem to właśnie w jego dobra godzili oskarżeni, prowadząc swoje nielegalne działalności. Aktualne pozostają również rozważania Sądu I instancji w tym zakresie zawarte na str. 18-19 uzasadnienia wyroku.

Zarzucanie zaskarżonemu wyrokowi błędów w ocenie stanu faktycznego nie zyskało aprobaty Sądu II instancji. Oskarżeni mieli świadomość, że działalność, której się podejmowali wymagała uzyskania stosownej koncesji.

Przepis art. 107 § 1 k.k.s. stanowi, że kto wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia urzędu lub prowadzi grę losową, grę na automacie lub zakład wzajemny, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 3. Jest to przepis odsyłający (blankietowy), co oznacza, że dla stwierdzenia jego naruszenia trzeba odwołać się do innych przepisów. Takimi przepisami są przepisy określone w art. 6 ust. 1 oraz art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych. Przepis art. 6 ust. 1 powołanej ustawy stanowi, iż poza wyjątkami określonymi w ustawie działalność w zakresie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości i gier na automatach może być prowadzona po uzyskaniu koncesji na kasyno gry. Natomiast w myśl przepisu art. 14 ust. 1 u.g.h. urządzenie m.in. gier na automatach jest dozwolone

wyłącznie w kasynach gier na zasadach i warunkach określonych w zatwierdzonym regulaminie i udzielonej koncesji lub udzielonym zezwoleniu, a także wynikających z przepisów ustawy, z wyjątkiem ust. 4 i 5. Według art. 2 ust. 3 u.g.h grą na automacie są gry na urządzeniach mechanicznych, elektromechanicznych lub elektronicznych, w tym komputerowych oraz gry odpowiadające zasadom gier na automatach zarządzane przez sieć Internet o wygrane pieniężne lub rzeczowe, w których gra zawiera element losowości. W rozumieniu ust. 4 tego artykułu wygraną rzeczową w grach na automatach jest również wygrana polegająca na możliwości przedłużania gry bez konieczności wpłaty stawki za udział w grze, a także możliwość rozpoczęcia nowej gry przez wykorzystanie wygranej rzeczowej uzyskanej w poprzedniej grze. Automaty zabezpieczone w niniejszym postępowaniu są automatami w rozumieniu przepisów cytowanej wyżej ustawy. Bezsprzeczne jest też, że stanowiły one własność spółek należących do oskarżonych M. W. i K. M..

Nie można również uznać, że przepisy art. 6 ust. 1 z art. 14 ust. 1 u.g.h., mają charakter techniczny. Zgodnie z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości UE z 13 października 2016 r. dotyczącym wątpliwości w zakresie art. 6 i art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, wskazano, że przepis art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych nie stanowi „przepisu technicznego” w rozumieniu dyrektywy 98/34. Nadto zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2017 r. w sprawie sygn. V KK 21/17) - działalność w zakresie gier na

automatach w rozumieniu definicji z art. 2 ust 3 wskazanej ustawy, urządzana bez stosownej koncesji oraz poza kasynem gry, zawsze jest działalnością nielegalną. Z tego też względu kolejny zarzut obrońcy nie mógł zostać uwzględniony.

Zarzuty z pkt III (apelacji obrońcy oskarżonego M. W.) i pkt I (apelacji obrońcy oskarżonego K. M.) nie są zasadne. Nie można uznać, że oskarżeni pozostawali w usprawiedliwionej nieświadomości bezprawności, czy też karalności czynów. Przed podjęciem prowadzenia jakiegokolwiek rodzaju działalności, a tym bardziej reglamentowanej, należy upewnić się co do treści przepisów, jakie jej dotyczą, aby uchronić się przed ewentualnym działaniem sprzecznym z wolą ustawodawcy. Zauważyć trzeba, że oskarżeni działali jako podmioty profesjonalne. Ponadto Sądowi z urzędu wiadome jest, iż wobec ww. prowadzonych było wiele postępowań o popełnienie czynu z art. 107 § 1 k.k.s. (...) oskarżonych będące przedmiotem niniejszego postępowania, nie były odosobnionymi przypadkami. Oskarżeni urządzaniem gier na automatach zajmowali się już od dłuższego czasu i na wielką skalę, o czym w szczególności świadczy ilość prowadzonych i zakończonych już postępowań karnoskarbowych. Kontakt oskarżonych z automatami do gier nie był przypadkowy, a stanowił realizację podjętej działalności gospodarczej, która miała im przynieść znaczny zysk. Musieli mieć zatem świadomość w zakresie obowiązujących przepisów.

Należy ponadto zauważyć, że nieświadomość jest stanem braku jakiegokolwiek wiedzy na dany

temat. Jak podkreślają obrońcy w apelacjach oskarżeni zdawali sobie sprawę z istniejących rozbieżności w przepisach ustawy, orzecznictwie krajowym i unijnym, a więc mieli wątpliwości co do legalności prowadzonej przez siebie działalności. Z pewnością oskarżeni mieli świadomość dwutorowości linii orzeczniczej. Mimo wszystko, akceptując jedynie przychylne dla siebie stanowisko, zdecydowali się na podjęcie i kontynuowanie tych działań w celu uzyskania korzyści majątkowej. Warto podkreślić, iż dokonywanie interpretacji z określonym z góry celem wiąże się z ryzykiem błędu, który nie jest usprawiedliwiony. Ich działalności nie powstrzymały nawet liczne kontrole organów skarbowych i toczące się postępowania. Nie można zatem przyjąć, że działań oskarżonych nie cechowała umyślność lub działali oni w błędzie co do karalności czynu. Niedopełnienie wymogów stawianych przez ustawodawcę przed rozpoczęciem działalności, którą zajmowali się oskarżeni (uzyskanie stosownej koncesji), a także jej prowadzenie poza kasynem gry ma charakter umyślny w rozumieniu art. 4 § 2 k.k.s. W pełni słusznie zatem Sąd I instancji zakwalifikował zachowania obu oskarżonych za przestępstwa skarbowe.

W tym miejscu przypomnieć należy obrońcy oskarżonego M. W., iż zarzut obrazy prawa materialnego może być podnoszony tylko w sytuacji, gdy apelujący nie podważa dokonanych przez Sąd ustaleń faktycznych. Obrońca nieprawidłowo dokonał kumulacji tych zarzutów.

Zarzuty odnoszące się do rażącej niewspółmierności kar również są chybione. Rażąca niewspółmierność kary, przyjmująca postać zarówno kary zbyt łagodnej, jak i zbyt surowej, ma miejsce wówczas, gdy wymierzona przez sąd sankcja karna nie uwzględnia we właściwy sposób celów kary określonych przez ustawodawcę. Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, że dysproporcja między karą wymierzoną, a karą jaka powinna zostać ustalona (karą sprawiedliwą), musi być znaczna i widoczna „na pierwszy rzut oka”. Nie chodzi zatem o każdą różnicę, ale tylko taką, której można przypisać znamię rażącej i niedającej się zaakceptować. Zauważyć również trzeba, iż miarą surowości kary nie jest jej wymiar ilościowy, ale stopień wykorzystania sankcji karnej przewidzianej dla danego przestępstwa (tak: Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z 31 sierpnia 2005 r., w sprawie sygn. akt II AKA 167/05). Sąd Rejonowy wymierzając sankcję uwzględnił zarówno okoliczności łagodzące (uprzednia niekaralność w chwili czynu), jak i obciążające. Dał temu wyraz w części motywacyjnej wyroku. Argumentacja Sądu I instancji jest prawidłowa, zaś kary realizują wszystkie cele określone przez ustawodawcę.

Orzeczenie przepadku w myśl przepisu art. 30 § 5 k.k.s. było obligatoryjne. Zauważyć należy, że przedmiotem niniejszego postępowania nie było sprzeczne z prawem posiadanie automatu, lecz urządzenie lub prowadzenie gier hazardowych. W związku z czym Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszenia prawa materialnego, co ponosi w apelacji obrońca. Wskazać

<p>jednocześnie należy, że penalizacja samego posiadania automatu do gier wbrew koncesji (art. 107 d k.k.s.) nastąpiła dopiero od 1 kwietnia 2017 r. Zatem blisko dwa lata od daty popełnienia przez M. W. czynu będącego przedmiotem niniejszego postępowania.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. zmiana wyroku poprzez uniewinnienie, 2. uchylenie wyroku i umorzenie absorpcyjne postępowania, 3. zmiana wyroku w zakresie kary i orzeczenie kary grzywny, 4. uchylenie rozstrzygnięcia w przedmiocie o przepadku.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Oskarżeni popełnili zarzucane im przestępstwa skarbowe. Wyjaśnienia stanowią przyjętą linię obrony. Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I Instancji nie nosi żadnych uchybień. Sąd Rejonowy nie popełnił także żadnych błędów w trakcie ustalania stanu faktycznego, które mogłyby mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia. Brak przesłanek do stwierdzenia okoliczności przemawiających za brakiem świadomości bezprawności lub karalności czynu. Grzywny nie zrealizowałyby we właściwy sposób swoich celów. Kary pozbawienia wolności w wymiarach orzeczonych przez Sąd Rejonowy nie noszą znamienia rażąco surowych. Brak podstaw do umorzenia</p>		

absorpcyjnego postępowania w stosunku do obu oskarżonych. Orzeczenie przepadku było obligatoryjne.

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
4.1.	
Zwi ęz le o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
wyrok w całości	
Zwi ęz le o powodach utrzymania w mocy	
Żaden z zarzutów przedstawionych przez obrońców w apelacjach nie okazał się zasadny. Brak bezwzględnych przyczyn odwoławczych. Wyrok wydany przez Sąd Rejonowy w Pułtusku nie nosi żadnych uchybień.	
Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwi ęz le o powodach zmiany	

Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

II.	Zachodzą podstawy do zwolnienia obu oskarżonych z kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze. Ich sytuacja finansowa i rodzinna, a co do oskarżonego M. W. również aktualny pobyt w jednostce penitencjarnej, uzasadniają skorzystanie z instytucji określonej w art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s
-----	--

PODPIS

Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego M. W.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu I instancji w całości		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego K. M.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok w całości		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------